

„Nowa Reforma“ wychodzi dwa razy dziennie.

Prenumerata wynosi:

W miejscu	z dostawą do domu	z dostawą do domu	z dostawą do domu	z dostawą do domu	z dostawą do domu
W mieście	36 kor.	43 kor.	49 kor.	56 kor.	63 kor.
W Austro-Węgry	43 kor.	50 kor.	56 kor.	63 kor.	70 kor.
W Austro-Węgry	43 kor.	50 kor.	56 kor.	63 kor.	70 kor.
W Austro-Węgry	43 kor.	50 kor.	56 kor.	63 kor.	70 kor.
W Austro-Węgry	43 kor.	50 kor.	56 kor.	63 kor.	70 kor.
W Austro-Węgry	43 kor.	50 kor.	56 kor.	63 kor.	70 kor.
W Austro-Węgry	43 kor.	50 kor.	56 kor.	63 kor.	70 kor.
W Austro-Węgry	43 kor.	50 kor.	56 kor.	63 kor.	70 kor.
W Austro-Węgry	43 kor.	50 kor.	56 kor.	63 kor.	70 kor.
W Austro-Węgry	43 kor.	50 kor.	56 kor.	63 kor.	70 kor.

Prenumeratę i ogłoszenia (inzeraty) wysyła się nadawca wprost do Administracji „N. Reformy“ w Krakowie.

Redakcja: ul. Jagiellońska 10. Administracja: ul. św. Anny 3. Telefon Redakcji 41. Administracji Nr 241. Dla reklam zamieszczonych 1572. Nr rach. poczt. kraj. 857.484.

Redakcja: ul. Jagiellońska 10. Administracja: ul. św. Anny 3. Telefon Redakcji 41. Administracji Nr 241. Dla reklam zamieszczonych 1572. Nr rach. poczt. kraj. 857.484.

Cena numeru 12 hal.

NOWA

REFORMA

WYDANIE PORANNE

Prenumeratę przyjmują:

Zamieszkałą: Administracja „Nowej Reformy“ i wszystkie redakcje po tawie: miejscowa: Administracja „Nowej Reformy“ — Główna redakcja w Rybniku — Agencja J. Hopsa i A. Salomonowicz, ul. Szczęśliwa 9; Błotno dzienników M. Hopsa, ul. Jagiellońska 7; Trafika w Sukkoniach.

Zamieszkałą prenumeratę i ogłoszenia (inzeraty) przyjmują: W Łwowie: Błotno dzienników: A. Buchta, ul. Karola Ludwika 21, S. Sokółowski, ul. Trzebiego Maja 1. W Jarosławiu: J. Soszyński. W Tarnowie: M. Rockach. W Wiedniu: Herman Goldstein (sprzedaż oddzielnych numerów), I. Wollf, 6. — M. Dukes Nachfolger, Kassenstein & Vogler (także w Hamburgu, Frankfurtie n. M., Berlinie, Lipsku, Bazyli i Wrocławiu). — R. Mosse (także w Berlinie, Hamburgu, Monachium i Norymberdze). — H. Schalk (Wollf).

Głoszenia (inzeraty) przyjmują Administracja „Nowej Reformy“ za opłatą od miejsca wiersza drobnym piśmem (petit) za pierwszy raz 35 h. a każdy następny raz 25 h. — Do numeru niedzielnego i świątecznego o 50 procent drożej. Nadstane po 90 h. od wiersza. — Głosy publiczne po 2 kor. od wiersza. Układ tabelaryczny, otwarty skomplikowany, pierwszy raz 40 h. — Załącznik do „Nowej Reformy“ (prospekt, cyrcula i t. p.) ogłasza się za cenę 2 koron od 100 egzempli, dla zamieszkałych 1 kor. od 100 egz. dla miejscowych prenumeratorków.

Na śmierć i życie.

Kraków, 2 lutego.

(K. s.) Dnia 12 grudnia czwórprzymierze wyciągnęło dłoń do zgody i honorowego, dla wszystkich możliwego do przyjęcia pokoju. — Niestety dzień ten zawiązał w próżni nienawistnych wykrzykników, urągających i inwektyw, które odpowiedziały strona przeciwna. Oficjalny jej głos — słynna nota koalicyjny do Wilsona, była godnym uświetnieniem chóru rozczulanej prasy. Na spokojną, rozsądną i uczciwą propozycję pokojową czwórprzymierza, odpowiedziała koalicyja postawieniem warunków, które okazałyby się z pewnością niemożliwymi do uregulowania, gdyby zwyciężące wojska koalicyjny stały nie tam, gdzie stoją, ale w stolicach wszystkich państw czwórprzymierza.

Wielkoduszny zamiar oszczędzenia ludzkości dalszego przelewu niewinnej krwi ludzkiej i niszczenia owoców pracy ludzkiej, rozbił się o zażalenie nieszczęsnych rządów koalicyjny. Nie miały odwagi zajrzeć prawdzie w oczy. — Bady się więcej słusznego pokoju, któryby odstąpił bezmiar ich kłamstw dotychczasowych, niż dalszej wojny, która świat cywilizowany zaleje nową falą krwi i łez. Zamiast zgodzić się na proponowaną konferencję pokojową, koalicyja zebrała się w Rzymie, aby w sposób wysoce demonstracyjny i teatralny radzić nad nowymi sposobami osiągnięcia swych antyhumanitarnych i antyhumanitarnych celów, które w swej odpowiedzi proklamowała. Z tamtej strony zapowiedziano dalszy ciąg wojny, prowadzony wszystkimi środkami, przy najwyższym napięciu wszystkich sił aż do — zniszczenia wroga.

I jakkolwiek wkrótce po ogłoszeniu tego pozwolenia przez koalicyję postanowienia, aby prowadzić dalszą straszliwą walkę, przyszła nota Wilsona, stanowiąca wielki dokument rozumu i poczucia odpowiedzialności za losy ludzkości, koalicyja także i tym razem nie opamiętała się, przewodziła jej i kierowała także i tym razem nie znaleźli w sobie dość męstwa, aby powiedzieć swoim ludom: rezygnujemy z niedorzecznych naszych celów, zadowaliamy się rozsądnymi.

Koalicyja nie tylko tego nie powiedziała, ale w odpowiedzi na notę Wilsona, w której tak ważne miejsce zajmują słuszny i sprawiedliwy postulat wolności dróg morskich, Anglia zacięła blokadę, zapowiadając zamknięcie morza Północnego także przez całą Holandję. Błędna i wygłodzenie stu pięćdziesięciu milionów ludzi cywilizowanych, którzy aż do tej wojny spokojnie i wydatnie współpracowali nad wznowieniem gmachu cywilizacji, spokoju i szczęścia ludzkości — oto ten jedyny środek, którego użycia, na który losy całej wojny postawiła — humanitarna oregidowniczka wszystkich małych narodów z wyjątkiem Grecji i Irlandii, sprawiedliwa, pobożna i liberalna Anglia.

W tych warunkach mocarstwa centralne nie mogły uczynić nic innego, jak tylko dłoń do zgody wyciągnąć zwinąć z powrotem w pięść, aby wyniszczyć nią cios, który może przetrwać przetrwać kienowników koalicyjny o niedoścignięty i chimeryczny cel, niż nota Wilsona, niż wszystko, co w obrębie ich samych myśli, mówią i piszą ludzie rozsądni.

Z dniem wczorajszym rozpoczęła się wojna podmorska na określonych terytoriach dokoła Anglii, Francji i Włoch, prowadzona „wszelką bronią przeciw wszelkiemu ruchowi na morzu“. Ta krótka wypowiedź noty austriackiej, potwierdzonej przez kanclerza niemieckiego na posiedzeniu komisji parlamentu w Berlinie, jest straszna. Cztery miliony ton zatopionych dotąd okrętów koalicyjnych i neutralnych stanowią najbardziej w tej mierze przekonywujący zadatek. Tym razem nie będa to już przewleki. Tym razem także interwencja Wilsona na korzyść koalicyjny nie przysięga na wiele. Kanclerz oświadczył wyraźnie, że obecnie mogą Niemcy i całe czwórprzymierze przyjąć „wszystkie skutki“ zapowiedzianej nieograniczonej wojny łodzi podwodnych. Wice także skutki gniewu amerykańskiego, jeżeliby po nocie pokojowej Wilsona mógł się on jeszcze objawić.

Nie jest bowiem prawdopodobnym, aby Wilson miał teraz wrócić na swoje stanowisko w sprawie łodzi podwodnych, która zajęła wiosną ubiegłego roku. Byłoby to bowiem stanowisko z widokiem prawnym tak fałszywe, jawne tak straszne, że nie podobna przypuścić, aby głowa, juretycznie właśnie tak ściśle myśląca, jak Wilson, mógł się na niem zatrzymać.

Blokada angielska jest bezprawna, ponieważ nie jest faktyczną. Niemieckie okręty, które kilkakrotnie w ciągu tej blokady ułamywały ją, przetrwały, spełniały swoje zadania na oceanach i wróciły spokojnie do ojczystych portów, złożyły niewątpliwie dowód niefaktyczności tej blokady. Wilson od początku miał prawo nie respektowania tej blokady i domagania się od Anglii, aby w myśl postanowienia prawa morskowego przepuszczała amerykańskie okręty handlowe do portów niemieckich. Jednakowoż nie uczynił tego. Blokady angielskiej wprawdzie formalnie nie uznał, ale też przeciw niej nie działał. Przez dowolne rozszerzenie pojęcia kontrabandy wojennej, Anglia ogłosiła swoje jedynowładztwo na Oceanach. Środki żywności, które prawo morskowe wyjątkuje z pod pojęcia kontrabandy, Anglia za kontrabandę uznała, sądy przywołała, nie wahając się, bez względu na wszelkie prawo, wysnuć ostateczny

konsekwencyj z faktu swego racjonalnego panowania nad morzami. I ufną w to panowanie odrzuciła propozycję pokoju, tego samego pokoju, którego domaga się Wilson. Teraz mocarstwa centralne na blokadę nadwodną odpowiadają blokadą — podwodną. Każdy okręt, jakikolwiek był, jeżeli znajdzie się na wodach z góry oznaczonych, będzie przez nie zatopiony. Jeżeli Wilson na podstawie stanu faktycznego znajdzie powód do interwencji przeciw temu aktowi samoobrony mocarstw centralnych, to niechaj go użyje. W każdym razie pozostanie on bezskutecznym.

Albowiem walka idzie na — śmierć i życie. A w takiej walce jest obłąda mówić o prawie. O wiele pożyteczniejsze jest przyrzeczenie realnym skutkom tej walki. Będą one z pewnością bardzo przekonujące. W artykule z dnia 23 stycznia p. t. „Wojna podmorska“ przedstawił skutki dotychczasowej — częściowej — walki łodzi podwodnych. O ile wzrosła ona od chwili, kiedy z częściowej wojna ta stała się — absolutną. Już obecnie „katastrofa toniowa“ najbardziej niepokoiła umysły koalicyjny. Jej siła bowiem, na którą tak wiele, może za wiele liczyć, leży wyłącznie i jedynie na morzu. — „Journal of Commerce“ już w dniu 18 stycznia stwierdził bez obaw, że działalność podwodnych łodzi niemieckich może zakwestionować cały wynik wojny. „Od tego, czy i w jaki sposób koalicyja zdoła przeciwstawić niemieckim łodziom podwodnym, zależy los Anglii i wielu innych narodów“. Oto ostateczna teza tego poważnego organu handlu angielskiego. Teza ta jest niewątpliwie słuszną. Wojna będzie rozstrzygnięta na morzu, ponieważ morze stanowi się koalicyjny, lecz także jej słabość. — W Paryżu ludzie zamartwiają z zimna. Francja, której Niemcy zabrali największe kopalne węgiel, nie ma tego koniecznego źródła siły, bez którego nie można mówić, ani o komunikacji, ani o fabrykacji, ani w ogóle o nowocześniejszym życiu. Włochy, którym natura nie dała ani kawałka czarnego dyamentu, są zdane wyłącznie na dowiezienie węgla morskiego. Kanał Suesy, który we Włoszech rozpoczyna się w kilka tygodni po wzięciu się ich w wojnę. Ale wtedy była to katastrofa spekulacyjna. Przyjaciele angielscy zaczęli dyktować ceny za węgiel takie, że ceną węgla w Wenecji kosztował przeszło — 100 franków. Obok węgla cała koalicyja żyje tylko tem, co przywiezie z za morza. Anglia przemieniała wprawdzie swoje piękne parki łowowskie z powrotem w uprawne niwy, ale i ten środek nie uniemożliwił jej od dowozu morskowego. Nawyższe cztery tygodnie jest Anglia w stanie obejść się bez tego dowozu. Francja, której urodzajna ziemia umożliwiłaby jej samożywienie, nie jest do niego zdolna, ponieważ znaczy procent ziem rolnych we Francji leży odległości. Bo — jak to już przed rokiem stwierdził w parlamencie francuski Castedeaux — wojna zniszczyła i wypęła ludność rolniczą Francji. Włochy ani w czasie pokoju, ani tem mniej w czasie wojny, nie są wolne od konieczności sprawadzania żywności. Jeżeli teraz łódzie podwodne zamkną lub przetrną wszystkie te dowozy, to wtedy ujawni się w całej pełni rzeczywisty stosunek sił.

Rozpoczęta wczoraj bezwzględna wojna na podmorska stanowi pierwszą część tego maksymalnego programu wojennego, który koalicyja narzuciła czwórprzymierzu. Są w tym programie z pewnością jeszcze i dalsze punkty nie mniej przekonujące. Od wczoraj wojna weszła w okres najwyższego napięcia dramatycznego. Będzie ono okropne, ale nie potrwa długo.

Wiedeńskie kółka dyplomatyczne o zastrzeżeniu wojny za pomocą k. p.

(Tel. w. „Nowej Reformy“).

Wiedeń, 2 lutego. Z powodu odpowiedzialnego zastrzeżenia wojny za pomocą k. p. (podwodnych), wiedeńskie kółka dyplomatyczne sądzą, że środek ten przyspieszy koniec wojny.

Słowo na wszelkie propozycje pokojowe mocarstw centralnych odpowiadano umiarkowanym, zastrzeżona wojna, zarówno na lądzie jak na morzu, jest konieczną.

Mocarstwa centralne jedynie ze względu na neutralnych wstrzymują się od użycia silniejszych środków. Najnowsza blokada angielska zwinęła się także przeciwko państwom neutralnym, które przyjdą do przekonania, że wojna przeciwko tyranii angielskiej jest wojną w ich interesie. Zastrzeżona wojna morska jest skutecznym środkiem do uregulowania ideału Wilsona o wolności mórz.

Radość w Berlinie.

(Tel. w. „Nowej Reformy“).

Berlin, 2 lutego. Wiadomość o zastrzeżeniu wojny morskiej przyjęła ludność Berlina z ogromną radością.

Zastrzeżenie blokady niemieckiej dla Francji.

(Tel. w. „Nowej Reformy“).

Zurych, 2 lutego. Francuskie kółka opozycyjne, które nie godzą się bez zastrzeżeń na wojenną politykę Briand'a, z wielką troską przyjmują wiadomość o proklamowaniu blokady portów francuskich. Liczą się poważnie z coraz większym ograni-

czaniem w zaopatrywaniu ludności Francji w niezbędne produkty. Sądzą, że zastrzeżona wojna na podmorska odbija się nie na Anglii, ale raczej na Francji i Włochach, albowiem wskutek grożącego zmniejszenia się zapasów neutralnych, Anglia nie będzie chciała zaopatrywać swych sojuszników w niezbędne surowce i środki żywności.

Najbliższą interpelacją, która będzie emanowała we francuskiej Izbie deputowanych, jest interpelacja, podpisana przez 113 deputowanych, która zażąda, czy i jakie zarządzenia zostały poczynione, aby zapobiedz nowemu niebezpieczeństwu.

Prasa holenderska o nocie.

(Tel. w. „Nowej Reformy“).

Rotterdam, 2 lutego. Notę mocarstw centralnych w sprawie blokady portów koalicyjnych doszła tu do wiadomości publicznej w godzinach porannych i wywołała oburzenie i wściekłość. Z berlińskich komitetów prasy holenderskiej widać, że prasa ta upatruje w tem zastrzeżeniu mocarstw centralnych kontrblokady, która ma być odpowiedzią na zastrzeżenie przez koalicyję blokady części niemieckiej, będącej w rzeczywistości blokadą neutralnej Holandii i Danii. Dla interesów Holandii zastrzeżenie mocarstw centralnych ma bezpośrednie mniejsze znaczenie, gdyż handel Holandii wskutek sztywności angielskiej już od dawna został ograniczony do ostatecznych granic.

Minister Stumm o pokoju.

(Tel. w. „Nowej Reformy“).

Budapeszt, 2 lutego. „A Vilag“ ogłasza rozmowę swego korespondenta z sekretarzem stanu v. Stummem, który na zapytanie, czy zdaniem jego, obecnie po odrzuceniu propozycji pokojowej przez mocarstwa koalicyjne, istnieje jeszcze nadzieja, że Wilson kontynuował będzie swoją akcję pokojową, odpowiedział:

„Nie mam w tym kierunku żadnych szczególnych nadziei. Koalicyja w odpowiedzi swej udowodniła, że nie chce skończyć wojny wcześniej, dopóki nie zniszczy mocarstw centralnych. — Dlatego też z tego względu oregidzie Wilsona nie zbliżyło nas do pokoju.“

Na zapytanie, czy nie wiezy w ogóle w rychły pokój, odpowiedział v. Stumm: „Na razie wojna toczy się dalej, musimy tak długo przetrzymać, dopóki nasi przeciwnicy nie uznają, że mocarstw centralnych zniszczyć nie można.“

Z parlamentu niemieckiego.

(Tel. c. k. Biura koresp.).

Berlin, 2 lutego. Komisja budżetowa parlamentu obradowała w dalszym ciągu nad wczorajszym oświadczeniem kanclerza państwa. W ciągu posiedzenia, które, tak jak wczorajsze, uznano za posiedzenie sekretarza państwa dawał wyjaśnienia. Do głosu doszła także przedstawicielka poszczególnych stronnictw.

O nagrodę pokojową Nobla.

(Tel. c. k. Biura koresp.).

Konstantynopol, 2 lutego. Jak podają dzienniki, ze strony komitetu nagrody Nobla nadeszło po raz pierwszy do uwzględnienia tureckich kandydatów do podania kandydatury do nagrody pokojowej. Wydział literatury i prawa postanowił zaproponować niemieckiego cesarza, gdyż pierwszy krok do pokoju wyszedł ze strony czwórprzymierza.

Konferencja w Petersburgu.

(Tel. w. „Nowej Reformy“).

Bazylen, 2 lutego. Konferencja koalicyjny w Petersburgu rozpoczęła obrady dnia 1 bm. pod przewodnictwem Pokrowskiego.

(Tel. c. k. Biura koresp.).

Petersburg, 2 lutego. (Ag. pot.) Car przyjął na audyencji członków konferencji koalicyjny, obradującej w Petersburgu. Obecni byli przytomni ministrowie spraw zagranicznych i domu cesarskiego, jakoteż ambasadorowie Francji, Anglii i Włoch, którzy przedstawiali carowi reprezentantów swoich krajów.

Nowy rosyjski minister handlu.

(Tel. w. „Nowej Reformy“).

Zurych, 2 lutego. Ministrem handlu na miejsce Szachowskiego został zamianowany Tiurijazow.

Brak węgla w Paryżu.

(Tel. w. „Nowej Reformy“).

Zurych, 2 lutego. „N. Z. Reich“ donosi z Paryża: Brak węgla przybrał rozmiały katastrofalny. Termometr wskazywał w ostatnich dniach 12 stopni poniżej zera. Przed składami węgla odbywają się ustawicznie demonstracje. Dep. Pate oświadczył w Izbie, że wśród robotników panuje wielkie wzburzenie.

Podwyższenie taryfy przewozowej przez Anglię.

(Tel. w. „Nowej Reformy“).

Wiedeń, 2 lutego. „Zeits“ donosi z Genewy: „Matin“ (Paryż) przynosi wiadomość z Londynu, że rząd angielski podwyższył od 1 bm. taryfę od przewozu węgla do francuskich portów antywarykacji o 20 procent, zaś taryfę od przewozu węgla do portów śródlądowych Francji i do portów włoskich o 50 procent.

O kolonie niemieckie.

(Tel. c. k. Biura koresp.).

Londyn, 2 lutego. W mowie, wygłoszonej w Westminster, oświadczył minister dla domów L. on, że żadne ze zdobytych niemieckich kolonii nigdy nie będzie w rękach państwu niemieckiemu.

Pożary w Anglii.

(Tel. w. „Nowej Reformy“).

Genewa, 2 lutego. Agencja Reutersa donosi: Teatr „Drury Lane“ w Londynie stoi w płomieniach.

W śródmieściu Cardiffu wybuchł olbrzymi pożar, który zniszczył prawie całą dzielnicę.

Hiszpania w sprawie pokoju.

(Tel. c. k. Biura koresp.).

Madryt, 2 lutego. (Telegram islowy przedstawiciela c. k. Biura korespondencyjnego). „Debate“ i inne dzienniki donoszą, że przywódcą konserwatyistów Dato na bankiecie wobec swoich przyjaciół powiedział: „Wojna światowa zbliża się ku końcowi, pokój zawarty będzie prawdopodobnie w Hiszpanii.“

Wojna.

Komunikat austro-węgierski.

(Tel. c. k. Biura koresp.).

Wiedeń, 2 lutego. Urzędowo ogłaszają dnia 1 lutego 1917:

Wschodni teren wojny.

Nadzwyczajnie ostre powietrze zimowe przeszkadza na całym froncie wschodnim wszelkiej większej działalności bojowej.

Włochy i południowo-wschodni teren wojny.

Także z włoskiego terenu wojny i z Albanii nie ma ważniejszego do doniesienia. Zastępcą szefa sztabu generalnego von Höfer, mpp.

Komunikat niemiecki.

(Tel. c. k. Biura koresp.).

Berlin, 2 lutego. Biuro Wolffa donosi: Wielka główna kwatera ogłasza dnia 1 bm.:

Zachodni teren wojny.

Na wielu niemieckich frontach uderzenia wywiadówce wydały cenne ustalenia co do nieprzyjaciela.

Wschodni teren wojny.

Front wojsk ks. Leopolda burwisko: Przy bardzo ostrym zimnie tylko na niewielu miejscach żywa czynność bojowa. Nad Narajową, na północnym wschód od Lipnicy Dolnej, części saskiego państwa wdarły się do rosyjskiej przyczółki i powróciły z 60 jeźdźcami i jednym karabinem maszynowym jako zdobycz.

Na froncie generała pułkownika arcyksięcia Józefa i marszałka polnego Mackensena małe walki na przedpolach i oddzielony ogień artylerii.

Front macedoński: Na południowy zachód od jeziora Doiran oddziały, podążające się po silnym ogniu, zostały odparte.

Pierwszy generał kwatermistrz Ludendorff.

Komunikat turecki.

(Tel. c. k. Biura koresp.).

Konstantynopol, 2 lutego. Ag. Milli donosi: Główna kwatera ogłasza dnia 31 stycznia:

Front Tygrys: Dnia 29 stycznia nieprzyjacieli, po wzięciu przyczółki jednego z naszych batalionów na północnym brzegu Tygrysu pod ogniem swych sześciu dział, wykonali atak piosłoty. Nieprzyjacielskie wojska atakowe zostały w zupełności rozbite z wyjątkiem części, której się udało uciec. Próba osłabienia, podjęta przez gułk konnicy, wzmożony dwoma kompaniami piechoty, rozbiła się w naszym ogniu działowym.

Dnia 30 stycznia nieprzyjacieli wzięli pod ogień działowy przez kilka godzin nasze pozycje około Fellahie i na południe od Tygrysu. Na ogień odpowiadaliśmy gwałtownym ogniem. Na innych frontach nie ma o znaczeniu.

Perspektywy wojny podwodnej.

Jak się zapowiada efekt przy bezwzględnej zastosowaniu walki łodzi podwodnej, wolnej od ograniczeń, jakie dotychczas mocarstwa centralne nakładać sobie musiały ze względu na neutralnych? Wedle obliczeń fachowców, już przy tem tempie walki, jakie się zaznaczyło w ostatnich miesiącach, mimo dotychczasowych ograniczeń, można było liczyć na zmniejszenie się pojemności flot nieprzyjacielskich około połowy b. r. o 9 do 10 milionów ton rejestrowanych. Zastrzeżona walka podwodna pozwala przyjąć niewątpliwie ubytek dalszych trzech milionów ton. Tak więc państwa koalicyjne niedługo stanęłyby przed alternatywą, czy mają ograniczyć transporty morskie wojsk, czy też znowu zrekonstruować znaczną część floty, przeznaczonej dotychczas dla wolnego handlowego obrotu.

Takie zmniejszenie pojemności wojny floty handlowej pociągało za sobą dla koalicyjny skutki katastrofalne. Przedwzyszkaniem o czywiście dla Anglii, zdanej pod każdym względem na dowóz z za morza. Na dowóz ten Anglia przy przygotowywaniu swoich planów wojennych liczyła na pewne. Nawet na wypadek wzmożenia niemieckich sił morskich wywołał angielscy fachowcy, że pozostanie w każdym razie do użytku dla przywozu zboża linia oceaniczna z Halifaxu do Glasgow w Szkocji, wynosząca 2,300 mil morskich. Przy obliczeniach tych nie brano oczywiście w rachubę łodzi podwodnych, które są bronią, zastosowaną dopiero obecnie na wielką skalę w wojnie morskiej.

Jeżeli się nawet przypuści, że Anglia z początkiem wojny nagromadziła u siebie w domu znaczne zapasy zamorskich surowców, przyjął trzeba, że potrzeba dowozu wszelkiego rodzaju z czasem się zmniejsza, gdy tymczasem pojemność floty, pozostającej do dyspozycji dla handlu zmniejszała się ciągle. Odnosi się to przede wszystkim do latwo psujących się środków żywności, których zapasy nie muszą być zbyt wielkie.

Cyfrы statystyczne, ogłoszone oficjalnie za r. 1916 i 1915 w Londynie, pociągają najlepiej, jak głośnie przedstawia się walka podwodna dla Anglii. Przywóz Anglii wynosił w r. 1916 okragło 949 milionów funtów szterlingów i w stosunku do poprzedniego roku wykazywał wzrost o 97 milionów funtów, czyli przeszło 11 procent. Wywóz wynosił 506 milionów funtów, w porównaniu z rokiem poprzednim więcej o 121 milionów funtów, czyli przeszło 31 procent. Uwzględniając nawet, że część przywozu wywieziono dalej, otrzymała się przewidyki przywozu w listopadzie 845 milionów funtów, wobec 868 milionów za rok 1915. W porównaniu z r. 1915 tedy przewidyki przywozu już poczęła się zmniejszać. W każdym razie jednak w ostatnim roku pokoju 1913 wynosiła ona tylko 124 milionów funtów. W roku 1916 w porównaniu z ostatnim rokiem pokoju przewidyki przywozu była większa o 234 milionów funtów szterlingów, czyli była przeszło dwukrotna. Co prawda, należy wziąć w rachubę, że wzrost wartości przywozu nie zawsze schodzi się ze wzrostem ilościowym przywozu. Przyczyna bardzo prosta: wzrost cen towarów.

W jakich gałęziach handlu, a zarazem gospodarczego życia Anglia zostania najdotkliwiej dotknięta, wskaza najlepiej cyfrы, wykazujące wzrost zapotrzebowania i przywozu, wymagającego się coraz bardziej: zestawienie statystycznych danych dla 1915 i 1916 roku. Zboża i maki sprowadziła Anglia w 1916 r. za 21 milionów funtów więcej, aniżeli w r. 1915. Dla innych towarów przywóz wzniósł się w odpowiednim stosunku: mięsa o 7 milionów funtów, przeszło, środków żywności, ulegających ocenienu o przeszło 9 milionów, drzewa przeszło 7, bawełny przeszło 20, oliwy, tłuszczu, fasion olejnych przeszło 13, chemikaliów, barwików, medykamentów przeszło 9 milionów funtów. Przy warstwiejącemu zużyciu, a więc zapotrzebowaniu przywozu z za morza, przywóz faktyczny obecnie coraz bardziej będzie się zmniejszał.

Jakie znaczenie zaś walka łodzi podwodnymi mieć będzie dla sprzymierzeńców Anglii, wskazuje wystarczająco cyfra wymagającego się eksportu z Anglii, węgla i koks. Wywóz ten kieruje się, jak wiadomo, wyłącznie prawie do Francji i Włoch, zdanych obecnie całkowicie na zaopatrzenie w tym dziale przez Anglię. W r. 1916 podniósł się eksport ten o 12 niemał milionów funtów. Anglia zaopatrywała sprzymierzeńców również w żelazo, stal i fabrykaty, których wartość w 1916 r. w stosunku do 1915 r. wzrosła o 16 milionów. Podobnież wzrost węgla angielski w r. 1916 w towarach bawełnianych o 32 milionów, w towarach włnianych o 14 milionów funtów.

Z powodu wzrostu cen towarów, jakkolwiek przywóz zboża, maki i mięsa w r. 1916 wykazuje wzrost wartości, faktycznie wedle obliczeń angielskich już mniejszy był, aniżeli w r. 1915. Za to w każdym razie przyjąć można wzmożoną w porównaniu z r. 1914 przywóz innych środków żywności, ulegających ocenienu, jak kawy, cukru, marmelady, kakao i czekolady, których zużycie było znacznie większe, niż poprzednio. Jeśli się doda, że w powyższych danych statystycznych nie są wcale uwzględnione cyfrы, odnoszące się do przywozu towarów na własne wienie rządu, a zatem dla pokrycia zapotrzebowania armii, których rząd nie ogłasza, tak iż ogólna cyfra przywozu mogłaby ustatkować w 12 miliardów funtów szterlingów — będzie się miało jakie takie wyobrażenie, jaką dla Anglii stałoby się katastrofą, jeśli jej się ten przywóz systematycznie a nieubłaganie poczęło odciąć.

